

Szerkesztőség:

II-ik kerület 460. házszám,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények kül-
dendők.

Kéziratok vissza nem
adatnak.

ABONY

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
könyvnyomdája, hová az
előfizetési pénzek, a hirde-
tések és ezeknek díjai, va-
lamint afelszólamlások kül-
dendők.

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva és vidékre küldve egész
évre 8 korona, fél évre 4 korona, negyed évre
2 korona. Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő:
TEMESKÖZY GERZSON.

Főmunkatársak:
VEVERÁN ISTVÁN. VÉLI MIKSA.
Kiadótulajdonos: SZERDAHELYI JÁNOS.

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a kiadó-
hivatalhoz küldendők. Nyilttér száma 1 korona.

Czegléd siralma.

(T. G.) A „Czeglédi Ujság“ legutóbbi száma vezércikkben foglalkozik ama igen szerény kis mozgalommal, mely most nálunk az új városház építtetése ötletéből megindult.

Nem volna ez olyan feltűnő dolog, ha a cikkben nem a legsötétebb irigység húzódnék végig, ha annak hangját szelidebb hűrokon pönögtetné az igen tisztelt cikkíró ur.

Felpanaszolja ugyanis, hogy mi ma már nem csak polgári iskolát, de kir. Járásbiróságot, kir. adóhivatalt, közjegyzőséget és még sok mindenfélét akarunk, s mióta képviselőnk hatalomhoz jutott, elfogott bennünket a haladás vágya s a hatalom „árnyékában“ akarunk „sütkérezni“! Hogy a helyi sajtónk és már többen iszunk a medve bőrére s mind amaz intézmények számára már építjük is a helyiségeket. Hogy az állampénzén a haladás útján 30—50 évet akarunk egyszerre átugorni.

Ej ej tisztelt szomszéd, hát mióta bűn egyes városok beléletében a haladás vágya? Micsoda együgyűség volna ez tőlünk lemondani szomszédunk kedvéért mind azon előnyökről, melyekkel lakosságunk szellemi és anyagi fejlődését mozdíthatjuk elő.

Ne felejtse el a t. cikkíró ur, hogy oly két város közé vagyunk ékelve, melyek az állam dédelgetett gyermekei voltak több mint 25 éven keresztül, Szolnok és Czegléd kulturális és anyagi fejlődéséért sokat áldozott már az állam, melyekből nekünk csak egy morzsa sem jutott.

Nem zárkózunk el annak beismerése elől, hogy Czegléd is áldozott, — talán erejét fölül haladó mérvben is — haladásáért, ipara, kereskedelme, közgazdasága, és szellemi erejének fejlesztésére és ezt dicsőségének tartottuk mindég anélkül, hogy azért hozzánk az irigykedés legparányibb gondolata férközhetett volna, sőt e tekintetben Czegléd mindig mint mintakép állott előttünk a tevékenységre, az áldozat készsége.

Épen azért bántó ránk nézve az a támadás, melyben a „Czeglédi Ujság“ bennünket részesít.

De nézzük a cikket izenként.

Tagadjuk, hogy a haladás vágya csak azóta fogott volna el bennünket, mióta „k e p v i s e l ő n k h a t a l o m h o z j u t o t t.“ Régen érezzük mi már, hogy egy kir. járásbiróság szervezése, illetőleg a czeglédi kir. járásbiróság kétfelé osztása ennek a járásnak első rangú életbe vágó érdeke, több mint tíz éve deputáció-

zunk miatta, ígértünk is ingyen lokalitást kaptunk is biztatást nem egyszer. Tehát ez a mozgalom nem új, e tekintetben, nem a „hatalomhoz jutott képviselőnk“-et zaklatjuk, különben van az ő választóiban annyi tisztesség, hogy magas posztóját semmi féle érdekek kihajszolására fölhasználni nem kívánja és a mint ezt egyesek nem teszik, annál kevésbé teszi a város, mint erkölcsi testület.

De eltekintve mindezekről, miért fájna Czeglédnek, ha Járásbiróságot és más egyebet kapnánk? Semmi másért, minthogy elesne ama némi anyagi haszontól, melyet ott a vidékiek személy forgalma csinál. Már pedig ily csekély anyagi érdekért agyon ütni egy szomszéd község kulturális előhaladására irányuló tevékenység mozgató erejét, hátbiz ez — enyhén szólva — nagyon csekély prudentia.

Azt pedig — bár nem vehetjük rossz néven — de sajnáljuk, hogy a cikkíró ur az abonyi sajtó állás pontját e mozgalom során nem méltatja némi figyelemre, mert a mi álláspontunk e tekintetben az, hogy a mostani új városháza költséges építtetése alkalmával járásbiróság részére helyiségekről ne gondoskodjunk, mert annak a megvalósulása még a messze jövő kérdése. Tehát nagyon távol vagyunk attól, hogy a

TÁRCZA.

Az én nótám.

Piros a bor, sötét a bú, ugy-e bár?!..
Búval a szív s borral teli a pohár.
Hogyha iszom, a telt pohár kiürül,
De a szívem annál jobban nehezül...
Mért iszom hát minden istenadta-nap?!
Hisz a szívem így maholnap megszakad!
Nem is iszom... Ide cigány — közelebb,
Húzd el az én nótámat a
Legbúsabbat, legszebbet!..

Panasszal kezd: Sójajtson a hegedűd,
Epét kenjél a vonódra, keserűt.
Játszd el a halk esti szellő sóhaját,
Párja után siró galamb bús jaját;
A keblemben a mi bú van s fájdalom
Panaszold el reszkető négy hűrodon:
Húzd rá!... Így kell boldogságot temetni:
„Felednélek, felednélek,
De nem tudlak — feledni...“

Tovább... tovább... nyomd meg jobban a vonót,
Panaszt sirjon a hegedűd — zokogót...
Panaszos a zúgó szélvész sirása,

Mikor vadul a falombot megrázza.
Zugjon a dal hegyen völgyön bérceken,
Hadd hallja meg az a lány — a hűtelen;
Tán megtudna kérdéseimre felelni:
„Mért is tudlak oly igazán,
Olyan nagyon szeretni?!“

Azt felelné, azt izenné, hogy szeret,
Szellő szárnyán jönne ez az izenet:
Hűtlenségét, csalfaságát feledjem
Ő lesz megint üdvösségem, mindenem;
Ajka csókkal s öleléssel karja vár,
Mint párjára puha fészken a madár...
Sirva húzzad ez lenne a felelet:
„Bocsássa meg a jó Isten
A te hűtlenségedet...“

Bocsásson meg... mert én meg nem bocsátok,
Átok terem a szívemben, nagy átok.
Bekiáltom a vad éjbe, orkánba,
Véres könnyüt hullajt szemem utána
... Húzd, mint birod! Zúg az orkán, a vihar
Telve kinzott szívem fájó átkival...
Húzd, húzd tovább, míg a szívem megreped:
„De ne adjon soha többé
Hű szeretőt te neked!...“

Irta: Tószegi.

Mári utolsó kívánsága.

Irta: Cs Guits Matild.

Hideg, fehér téli este volt, a csillagok ragyogtak s az egészen kigömbölyödött hold, mint egy aranylap uszott a felhőtlen tiszta égen, megvilágítva a kis falu hótól csillogó utcáit.

Az emberek nyugalomra tértek, nem járt egy lélek sem az utcákon, csak a szél süvöltött, bömbölt rajtuk végig, felkorbácsolva a havat, hogy sűrű lett tőle a levegő. Néha-néha, mintha muzsikászó és fájdalmas visitás vegyült volna a szél bömbölése közé.

Egészen a bundába huzodva, sietett két ember a faluba vezető uton.

— Veszett idő ez Andris bátyám! — szólt az egyik, a kit ruganyos léptei elárultak, hogy fiatal ember — ha még fél órát kéne mennem, megvenne az Isten hidege, jó, hogy már itt vagyunk a falu alatt.

— Kigyelmed nem fázik, Andris bátyám?

— Nem! — felelt a másik mogorván, én már megszoktam.

— Hát még ilyet is meg lehet szokni?

— Mindent a kenyérért, különösen ha otthon három éhes gyermek sir enivalóért.

— Kigyelmed sem hitte egy pár évvel ezelőtt, hogy napszámos-kenyérre szoruljon; volt szép háza, kovács-műhelye, ugy-e, Andris bácsi?

— Hallgass! — rivalt Andris gazda durván. — A! mi az! — kérdezte békésebb hangból.

— Hegedűszó.

„médve bőrre igyunk.“ Azonban az eszmét elaludani nem engedhetjük s azt föl-fölvetjük, valahányszor erre alkalom kínálkozik.

A kir. adóhivatal pedig a pénzügyigazgatóság által — minden után járás és „képviselőnk hatalmi posztójának“ — kihasználása nélkül helyezett kilátásba, és pedig a pénzügyigazgató abbeli kijelentett szempontjából, hogy a kir. adóhivatalokat minél kisebb körzetekre kívánja beosztani, — annak elfogadásánál pedig csak ne tételezzon föl rólunk czikkiró úr annyi naivitást, hogy Czeglédre menjünk megkérdezni, valyon nem ütközik-e ez az ő érdekekbe?

Azt is felhánnya a „Czeglédi Ujság“, hogy a szolgabíróságunkat ki tettük a „juh szélre“. Ez sem áll, mert a főszolgabírói hivataltól még jó gyalogjáró a juh szél, különben is a főszolgabíró oda teszi a hivatalát, a hová akarja, a fő, hogy Abonyban, a városban legyen, mint a járás székhelyén, nem pedig Czegléden, a hová a czikkiró úr minden áron szeretné vinni.

Nagyon köszönjük, hogy szándékaink tisztaságát, becsületességét elismeri czikkiró úr, épen ezért ezen válaszuk hangja tárgyilagos és ment akar lenni minden provokációtól. Azt is nagyon köszönjük, hogy ambícióink iránt érdeklődnek. De ebben a mi elmaradott községünkben se most, se máskor — bármi intézménylétesítésével is — oly haladás nem fog történni, a mely a czeglédiek „bőrre megy.“

Nagyon furcsán hangzik tehát az ilyen kijelentés: „Mi ma még, a mai viszonyok között, ez ellen a nagy ambíció ellen védekezni fogunk. Védekezni akkor is, ha azt a hatalom támogatná. Mert annak ma még se jogi, se erkölcsi alapja nincs.“

Hát ez a kijelentés bizony a hadüzenet jellegével bír. De hát háborura ok is kell, az pedig itt nincs. Mert teljes tudatában vagyunk annak, hogy semmiféle intézményünk létesítését Czegléd meg nem akadályozhatja, aztán meg nem képzelhető el, hogy az állam — hogy hasonlaltal éljünk — mint szülő — azért éheztesse egyik gyermekét, hogy a másik telhetetlen étvá-

gyát kielégithesse, hogy az egyik szervei építésének és fejlesztésének rovására a másikat a szét pukkanásig hizlalja.

A „jogi és erkölcsi alap“ — kérdése fölött vitába nem bocsátkozunk, nem különösen akkor, a midőn ilyen — a tényleges állapotoknak meg nem felelő — állítást kockáztat meg a „Cz. U.“, hogy ennek a vidéknek Czegléd a központja, oda vagyunk szokva, ott van a piacunk is. Nincs biz nekünk ott semmink sem, s csak akkor megyünk Czeglédre, ha idéznek bennünket no meg ha — de csupán csak — ha ki maradt tavalyi morzsolt kukoriczánk van eladni való.

Tegyünk egy kis számítás.

A Czeglédi kir. Járásbíróság területén ez idő szerint van — az 1890. évi népszámlálást véve alapul — 65798 lakos.

Ha a czeglédi kir. Járásbíróság kétfelé osztatnék — természetesen megfelelő személy szaporítással — a mit Czegléd város közönsége és ügyvédi kara is már oly régen szorgalmaz — a czeglédi Járásbíróság körzetében maradana Czegléd, Berczel, Törtel összesen 33200 lakossal, az abonyihoz tartoznék: Abony, Rékas, Tószeg, Tápió-Szele, Tápió-Györgye és Ujszász 32598 lakossal.

No lássa tisztelt czikkiró úr, hogy milyen szépen kikerekedik a két bíróság körzete úgy a községek fekvésénél, mint a lakosság számarányánál fogva.

Az lehet — de csak is ez lehet — hogy ez által Czegléd ipara és kereskedelmi forgalma némileg csökkenne, de hát ahoz nekünk semmi közünk, a mi szemünk előtt csak a magunk érdekei lebeghetnek, áldozatot csak a magunk jóvoltáért, haladásáért hozhatunk s hozunk is.

Fölhözza czikkiró úr, hogy Czegléd áldozott a vidékért, hogy a gymnasiumot is a vidék kedvéért teremtették meg, s hogy legutóbb Czegléd-Kécskei vasutnak is 50000 forintot szavaztak meg.

Oh, oh! Le emeljük kalapunkat az áldozat készség ily nagyarányu megnyilatkozása előtt, de engedje meg czikkiró úr, hogy kétségbe vonjam, miszerint akkor midőn mindezen szép és nagy dolgokat megcselekedték, Abonyra és rajtuk túl

fekvő községekre még csak gondoltak volna is, de hát fölösleges is lett volna, mert azokból az áldozatokból — kivéve részben a gymnasiumot — nekünk épen semmi hasznunk nincs és nem lehet, az áldozatot pedig hozta Czegléd a saját maga jól föl-fogott érdekében.

Nem „önhittség“ a mi ambíciónk, hanem a kor követelményei előtt való meghajlás.

Az „önhittség“, melyet szemünkre lobbant a „Cz. U.“ inkább ott mutatkozik, a hol a természetes fejlődésnek — vélt sérelmek sötét képei által üzelve útjába állanak, a hol a jogos aspirációk megvalósítása ellen küzdenek s a hol önös érdekek istápolása szempontjából gúnyt üznek az előhaladás munkájára irányuló tevékenységekből.

„Mi örömmel látjuk Abony fejlődését“ — mondja a „Cz. U.“ — De ne a mi rovásunkra tegyék. Mi elletve küzdünk. Nem hagyunk magunkról lehuzni minden ruhát.

A kapzsiság némi látszatával bír az, hogy még több ruhát akar magára huzni valaki, a midőn már annélkül is meleg van.

Volt alkalma Czeglédnek a nagyobb mérvű beruházkodásra, — emlékezzenek vissza, midőn kínálva kínálták három század lovassággal, de akkor a nagymérvű „erkölcsi alap“-nál fogva elutasították.

Nekünk van akkora erkölcsi alapunk, hogy elmernök fogadni, talán meg is kapjuk.

De ne menjünk tovább.

Sursum corda! Ezt dörögte Kossuth Lajos az egyházpolitikai javaslatok fölött széthuzó függetlenségi pártnak.

Engedje meg czikkiró úr, hogy én is azt mondjam most, midőn a helyett, hogy egymást segitenők a haladás nehéz útján, egymást támogatnók a sikerek kivívásában, egymásnak rontunk, mint az egyszeri ember, a kinek midőn a jég verte a búzáját, kézre kapta az ostort és verte amugy isten igazában, mondván: Verjük Uram Isten, nézzük, mire megyünk ketten.

— Nem az! Az a másik, mintha visitánának?!

— Valakinek nagyon melege van, nyitva hagyta az ajtót, a szél azt nyikorgatja.

— De jó füled van! — morogta Andris, a bundába huzva vissza a nyakát és azután szó nélkül fordultak be a falu keskeny utcájára.

— A muzsika már egészen tisztán hallatszott, egy kis koresma elé értek. Andris benézett az izzadt piszkos kis ablakon és kezei ököibe szorultak s nagyot csapott az ablakfájára.

— Azt a hét szentségét az apjának, már megint itt van.

— Ott benn az ivóban muzsikáltak, daloltak, táncoltak s nem hallották sem az ütest, sem a káronkodást, tovább folyt a mulatság; hanem Andris fiatal társa nem állhatta meg, hogy be ne pislantson Andris hóna alatt az ivóban.

— Az ám, ni! Ott tánczol Kata néni is! Tyü, a ki áldója van, ugyancsak rakják ám a nyalka Barhács Jóskaival! A kegyelmed felesége nem fázik, Andris bátyám?

Nagytestü, hizott képü 30 éves asszony járta a csárdást, a füsttel, gőzzel és sárral telt szoba közepén 20 — 22 éves délceg legénynyel; szoknyája leszakadozva, ruhadereka kigombolva lógott rajta, szemérmetlenül mutogatva puha bájait. Kócos haja belefityegett izzadt, piros arcába, lihegett a fáradságtól, de azért csak tánczolt szakadatlanul és közbe nagyokat kurjongatott.

Andris gazda csak nézte meredt szemekkel, unott, lelkevesztett tekintettel és összeszorított fogai, öklei mindjobban elernyedtek, végre rántott

egyvet a vállán, megfordult és szó nélkül indult utjára.

— Andris bátyám! ne szólítsam ki Kata nénit? — kérdezte a legény.

Valami mozgás volt rá a válasz, de abból is megérthette, hogy Andris bácsi nem vágyik Kata néni után.

Andris gazda hazaért. Nem kellett vesződni az ajtónyitással, az ő ajtaja volt, a mit nem zárt el gondos kéz, hanem kihallatszott a nyikorgása a falu szélére.

Fullasztó bűz, a kiégett petróleumlámba gőze csapja meg a belépő András gazdát, hogy majd megfullad tőle; alig pislog már a lámpa, de azért meglátja az apa három porontjának sápadt, beesett arcját, a mint fázósan összekuporodva ott fekszenek egy kis rongyos, piszkos vaczkon, a szoba hideg, nedves földjén.

Andris gazda fáradtan roskadt le a kemény falóczára és ettől a borzasztó látványtól durva, kidolgozott kezeibe rejti arcját és nyög fájdalmasan, mint egy halálos beteg.

Nem így volt ám azelőtt, még első felesége, a jó Mariska élt! Volt szép háza, műhelye, volt szép, jó hü felesége, a ki megbecsülte, a mit András gazda keresett, gondját viselte ő neki, gyermekeinek, mindenének. Milyen szombat esték voltak azok!

Mire Andris gazda hazajött a műhelyből Erzsike aranyos haja, Pista, Károly buksi feje megmosva, csak úgy csillogott a szép tiszta, viritós színü kanavász-ágyacsán, úgy feküdtek ott, mint az alvó angyalkák. Az asztal megterítve, készen

várta Andrást az izletes vacsora; az a szelid arcu karcu asszony lábujjhegyen ment neki ajtót nyitni, ölelése, csókja, szava, minden csendes volt, hogy fel ne ébredjenek az ő anyai szívének drága kinesei.

— Ó, mivé lettek! — hörögi András, visszaemlékezéstől zaklatva.

Azlan egy napon levél jött Pestről, Mária testvérnénjétől, hogy meg akarja őket látogatni. Örömmel sietett a jó asszony urához a levéllel.

— Nézd édes jó uram, mit ír az én szegény testvérem, el akar hozzánk jönni, látóul, hogy nálunk egy kicsit kipihenje magát. Tíz éve szolgál Pesten, azóta én nem láttam... Ugy-e nem haragszol, édes párom? Ugy-e szívesen látod a testvéremet?

— Persze, hogy persze! — kacsintott vidáman András felesége kerő szeméibe és kormos ujjával megcsipkedte finom, uras arcát.

Szivdobogva várta a jó asszony feldisített vendégszobával, fonatos kalácsossal, ropogós pecsenyével a régen látott testvért, örömkönnnyel szakadt a nyakába a pirosító képü, kolmározott haju kisasszonynak, a ki csak sápitott urasan és tovább csüggött a sógora keblén, mint a növéren

— Nem is tudtam, hogy ilyen szép házad mindened van, Mariskám — mondta testvérenek a pesti kisasszony, Kata,

— Van Isten segítségével, meg az uram iparkodásából! Jó munkás, derék, tékarékos ember Molnár András, magára el nem tékozolna egy fillért sem, miránk pedig ránk rakná még a csillagokat is.

(Vége köv.)

Tisztelt Szerkesztő Úr!

Lapjába szívesen fogad minden közérdekre vonatkozó közleményt, és mivel azt hiszem, hogy alább közölt eszme is a közérdeket van hivatva szolgálni azt közzé tenni lesz szíves, annál is inkább, mert ha nem életre való elfeledik, mint mindent a földön, ha azonban életre való az eszme, a kölcsönös eszmecsere folytán remélhetőleg létesül Abonyban az, hogy ily nagy hőségben az Abony és vidékének közönsége felfrítheti testét és ez által szellemét is, a fürdő létesítésének kérdése.

Hogy már most csak valamire való községben is van fürdő, az általánosan tudott dolog, és hogy ez eddig nem volt Abonyban, ez csupán az intelligens elem nem bánomiségán mult.

Abonyban egy nyári uszoda fentartásához elégnék kellene lenni az intelligencia hozzájárulásának, kik fürödnének, értem alattuk a földbirtokos, hivatalnok, kereskedő és iparosokat, a tiszta hasznót meghoznák, az hogy a helyben lévő katonaság és földmives nép venné azt igénybe, részint a katonaság, kik a szolgálati szabályzat szerint kötelesek azt igénybe venni, részint pedig a köznép, ha lenne fürdő, már tisztálkodás tekintetétől is igénybe venné, ha nem is első, de második évben feltétlenül.

Megvagyok arról győződve, hogy t. Szerkesztő ur az eszmét jónak, üdvösnek és szükségesnek tartja, hogy felvetett, de magában azt gondolja, szép az eszme, jó lenne kivinni, de hol a pénz?

Erre feleletem a következő;

Bocsájtassék ki egy iv aláírásra, melyen 500 drb. 10 frtos illetve 20 koronas részvény jegyeztetik — ezt azt hinném a város, az egyesületek, hitközségek, iparosok, kereskedők, földbirtokosok, tisztviselők — pláne ha már mint tervbe van véve járásbíró és adóhivatal is fog itt létesíttetni — könnyen aláírhatják, ha ez meg van, úgy egy fürdő alakító részvény társaság fogna alakulni, értekezleti alapon, ki a hely, költségek, költségvetések stb. megbeszélésére egy ideiglenes bizottságot küldene ki, mely bizottság azután kész tervvel járulna a nagy gyűlés elé. Ha a fürdő 10000 koronából létesíthető létesítsük, illetve ha ennyi részvény aláíratnák, ha nem jön össze ennyi aláírás — mivel Jézus Krisztus sirját sem őrizték ingyen, de semmiből csak az Úr Isten tud teremteni, a fürdő eszméje megbukott, és legfeljebb a paszióntus fürdőzők fognak hold világos este, az ártézi kut medencéjében a huszárság nagy gyönyörűségére továbbra is lubiczkolni és az ártézi kut levezető nyílt csatornájába lábaikat minden szombaton megmosni, a járó közönség épületes élvezetére.

A hely megválasztása tekintetéből két helyen gondolnám azt felállíthatónak.

1. Dr. Ajtai Sándor kertje, mely most olesó áron megkapható. ▲ ház, a fürdő felvigyázó lakása, és kocsma helyiségnek volna átalakítandó, fürdő mulatókert czimén, a kert egy része fürdő (uszoda) uri és női, másik része kocsolyapályának. A víz könnyen levezethető onnan a pióczásba, és azon helyen is szükséges volna egy ártézi kút, a szolnoki utca lakók részére, melyből az uszoda vizét nyerné.

2. A cigány tó körüli vidék, de itt sem helyet, sem telket nem tudok, de az ártézi kut itt is közegészség tekintetéből elkélne. (Igen szívesen fogadok e tárgyban olyantól felvilágosítást vagy eszmét, ki a helyi viszonyokkal jobban ismerős mint én.)

Két czél volna elérve — jó ivóvíz, jó fürdő — a harmadik egy az Abonyban széjjel züllésnek induló testedző szép sport, mint évekkal ezelőtt újra lendületeket nyerne, egy közös, kívánalmaknak megfelelő kocsolya pálya létesítése.

A 10000 korona költség az ártézi kút furása,

telek vétel, fürdő és kocsolya pálya felállítása, alapítási költségekre egészen elég lenne, számításaim szerint, és a 10000 korona az 5%-ot meg is hozná, a kocsma bérlet, fürdő jegyek, kocsolya bérletből; természetesen, a geológiai föld fekvés a czeglédi, szolnoki ariézi kutak fekvései, mind előtanulmányt, és szakértő vizsgálat tárgyát kell hogy képezzendjék, de ez mind oly dolog még most, hogy csak elhatározódjék a létesítés, akkor létesülend is, éppen úgy mint az új városháza, melynek felépülte csak a közel jövő kérdése és csak alakiságokon huzódhalik el.

A midőn köszönetet mondok T. Szerkesztő urnak szíves jó indulatáért, felkérem úgy szerkesztő urat, mint az e tárgyhoz érdeklődőket, hogy ez irányban akár e lap hasábjain, akár magán uton eszméiket velem közölni szíveskedjenek, mert ezzel azt hiszem Abony város közérdekének szolgálnak, épp úgy mint én ezt jelen levelemmel óhajtottam tenni.

Szívélyes üdvözetem nyilvánítása mellett maradtam T. Szerkesztő ur őszinte híve.

Abony, 1900. július 23.

Rudnyánszky László.

E közérdekű cikket nem csak a legszívesebben adom közre, de kötelességünknek tartjuk minden ily irányu dolgot csekély tehetségünkkel támogatni is. Mi is felkérjük a szíves érdeklődőket ehhez hozzászólni, a mint mi is megteszük arra mindazon észrevételeket, melyekkel az ügy-utját egyengethetjük, a kivitelt módosíthatjuk és a sikert előmozdíthatjuk.

Szerk.

MI UJSÁG?

— **Személyi hírek.** Rudnyánszky László szolgabíró augusztus 6-án két heti szabadságra megy.

— **900. éves ünnepély.** A félegyházi képviselő testület egy bizottságot küldött ki, hogy a magyar állam és egyház 900. éves fennállásának emlékére augusztus hóban rendezzen egy méltóságteljes, komoly népünnepélyt. Délelőtt az összes testületek zászlók alatt vonulnak az isteni tiszteletre, délután pedig szónoklatokat tartanak és költeményeket szavalnak szent István bírodalmának dicsőítésére. Hát biz ezt nálunk is megtehetnék, mert bizony ez az alkalom megérdemelné az ünnepeltetést.

— **A Városház építetési ügye** mindinkább kezd a megvalósulás stadiumába jutni. A héten Richter háztulajdonos újra érinkezésbe lépett az építetési bizottsággal s kijelentette, hogy az örök eladási szerződést némi lényegtelen módosítással aláírja, mely módosításokba a bizottság azonnal bele is egyezett. Pénteken és szombaton, Teszary László bizottsági elnök vezetése alatt Palásty Pál bíró, Máthé József jegyző, Lukács Gyula és Pintér Gyula közs. képviselők, bizottsági tagok Budapesten jártak, hogy az építetési és telekvételre a szükséges 300.000 korona kölcsön fölvétele iránt egyes pénz intézetekkel tárgyaljanak.

— **Az új püspök üdvözlése.** A váci új püspököt Szolnok város képviselő testülete feliratilag üdvözölte, melyre a püspök igen meleg hangu válaszában köszönetet mondott és még ez évben látogatását helyezte kilátásba. Az új püspök Károly Emánuel névaláírást használ!

— **Abony város vagyona.** Abból az alkalomból, hogy az új városház építetésére a város kölcsönt vesz föl, az előjáróság összeállította városunk vagyonának kimutatását, mely szerint a város ingatlan vagyoni a következők a leltári értékben:

1., városház és beltelek	12500	kor.
2., Melegféléház a város udvarához csatolva	880	"
3., Város kocsma	1600	"
4., Kisdodova és beltelek	8800	"
5., Faiskola kert	2400	"
6., Epres kert	200	"
7., Város kaszálója	175260	"
8., Laktanya és beltelek	60000	"
9., Homok bánya	200	"

Összesen 261840

Ezen ingatlanok bruttó jövedelmei 18611 k. 46 f. Tehát mégse vagyunk olyan nagyon szegé-

nyek, mint a hogy kinézünk, kivált ha tekintetbe vesszük, hogy a fenti értékek csak hivatalos becslések alapján állapítottak meg, azoknak folyó értékei azonban jóval nagyobbak.

— **Huszár-altisztek mulatsága.** A Czegléden állomásozó 13. huszárezred IV. századának altisztei 21-én este táncmulatságot tartottak Riehl József vendéglőjében. Ez estély egyuttal búcsu estély is volt. Ugyanis a nevezett század közkedveltségű századosa Führer kapitány búcsuzása emlékeül a század egész altiszti karát s a mulatságon résztvevőket mind vendégeül tekintette. Ritka búcsuzás s még inkább ritka vendégszeretet a mai önző világban.

— **Népesedési mozgalom.** Abony község területén születtek: Jäger István rk., Kis Teréz rk., Bodócs István törvtelen, rk., Serfőző Verona rk., Pataki István rk., Szücs István törvtelen rk., Bartucz András rk., Fuch Julianna törvtelen rk., Fazekas Anna rk., Weinfeld Lenke izr. Varga Teréz rk., Földi Mihály rk., Mészáros István törvtelen rk. Összesen 13. Házasság nem kötött. Elhaltak: Lukács Julianna 1 hónapos rk., Szandi Verona 20 éves ref. özv. Gortva Mátyásné Romhányi Anna 82 éves rk., Batta Margit 11 hónapos rk., Antal István 10 napos rk., Lovász József gépész 62 éves rk., Molnár Erzsébet 1 éves rk., Falusi Sándor 1 hónapos rk., összesen 8.

— **Figyelmeztetés.** Több oldalról tett panasz szerint egyes biciklistáknak nem elég, hogy a téglajárdát veszik igénybe passziók területére, hanem az azon járkáló közönséget lecsengetik, sőt sértő szidalmakkal illetik azokat békés és sokszor intelligens járkáló közönséget, még a nőket sem kímélve, kik elég vakmerők oly meggyőződésben élni, hogy a gyalogjáróknak szánt járda nem a biciklisták pályája s arról ezeknek kell letérni. Figyelmeztetjük a közönséget, hogy jogában van följelentést tenni a főszolgabírói hivatalnál mind azok ellen, a kik a gyalogjáróknak bicikliznek s még inkább van joguk arra egyéb védelem hiányában, ha a biciklisták részéről sértő durva kifejezésekkel illetetnek.

— **Lóverseny Czegléden.** A czegléden ma délután tartandó lóversenyen Schlezinger Samu törteli nagy birtokos Keck és Gazi nevű idős pely herélt lovaival vesz részt. A lóversenyre tőlünk is sokan rándulnak el.

— **Ribbilió a cigányok közt.** Kell a munkaerő a templom körül, az pedig most szorgos a városban. Így aztán rá került a sor a cigányokra is, kiket az előjáróság hajtott a templomot javító kőművesek mellé robotolni. Hanem hát sehogysem tetszik ez nekik, különösen az „alsóbb rendűek“ zugolódni a finomabb muzikusok ellen, hogy hát azokat miért nem hajtják? Hát hajtották azokat is és ezért nagy lett a riadalom. Igazuk van, mert hát ők „dupla stólások“ lévén, nem tartoznak robotolni — már akik azok. Ebben aztán meg is nyugodott a hatóság is és szent lett a békesség.

— **A fürdés áldozatai.** Szolnokon Steiner Samu 19-éves kereskedő segéd a kiáradt Tiszát akarta át uszni, de bizony kevés volt az ereje hozzá s bele fült. Major István 8-éves fiu pedig a tutajokról bukott a Tiszába, ezt azonban Vig Gyula fakereskedő kimentette.

— **Uj gazdasági felügyelő.** A földmivelésügyi miniszter Czegléden minta-parasztagdaságot rendezett be Dobos László gazdaságán. Miután a gazdaságot az állam szupvencionálja, a miniszter Hartványi Imre m. bizottsági elnököt nevezte ki a gazdaság felügyelőjévé.

— **Lopott csikó.** F. hó 27-én reggel sebes hajtásban haladt egy sátoros cigány kocsai a kécskei uton kifelé, midőn egyszerre csak egy két éves pej csikó melyet kötőféken hajsoltak a kocsai mellett, éhségtől és nagy hajsolástól össze roskadt. A cigányok nem sokat teketóriáztak, hanem lehúzták a csikó fejéről a kötő féket s ott hagyták az ut közepén, ők pedig elvágtattak karajenőfelé: A 2 éves, pej herélt, jobb pofáján sebhelyes csikót Grezskovics Ferencz mezőőr hozta be a község házudvarára, Nagy Dániel látta, midőn a cigányok az úton hagyták, tehát minden bizonnyal lopott, mert még a bőrért is érdekes lett volna tovább vinni.

— **A F. M. K. E. évi nagygyűlése.**

A Felvidéki Magyar Közművelődési Egyesület, az ország legrégebb és legtevékenyebb kulturegyesülete, augusztus 18-án tartja meg az évi nagygyűlést Zólyomban, a Felvidék egyik leginkább magyarosodó városában, Zólyom város közönsége máris nagyban készülődik, hogy ezt a napot a felvidéki magyarság ünnepévé avassa. — Vendégeül hívja az egész magyar kormányt és a sajtót, hogy tanuja és részese legyen a magyar állam-eszme erejének és hódításainak a Felvidéken. Ott lesz Felső-Magyarország intelligenciájának és népének színe-java, hogy ünnepies bizonyágát adja, milyen nagy eredményeket ért el a F. M. K. E. tizenhétéves hazafias munkálkodásával. Az elnökség ebből az alkalomból felhívja az egyesület tagjait, akik a nagygyűlésen részt venni kívánnak, hogy e szándékukat az egyesület központi titkári hivatalánál (Nyitra) mielőbb jelentésük be, hogy megfelelő elszállásolásuknál még idejében gondoskoghassék. Az egyesület tagjainak a keresedelmi miniszter, a nagygyűlés idejére, kedvezményes vasuti jegyeket bocsát rendelkezésére.

— **A községi bíróság végnapjai.**

A közigazgatás egyszerűsítésére meg indított kormány ákezió tárgyában az országos központi jegyző egyesület hetes bizottsága a múlt héten tartott ülésében tárgyalta a javaslatot, melyhez több hírneves jegyző szólott. A többek között Fodor Jenő jegyző azt az indítványt tette, hogy a községi bírói állások szüntettessenek meg s ezek javadalmazása a jegyzők jobb javadalmazására fordítottassék, minthogy a közigazgatás javítása a a jegyzők munkakörét bővíti ki. No ha ezt komolyan akarják, forradalom üt ki az bizonyos.

— **Az eltemetetlen király.**

Csak kevesen tudják, hogy az elhunyt XIII. Alfonz spanyol király holtteste még mai napig sincs eltemetve, hanem halotti lepelbe burkolva, bebalzsamozva fekszik egy márványszialon az Eszkurial egy földalatti helyiségében, a melyből a brémai ólomkamra mintájára, a levegő ki van szívattyuzva, Ez régi spanyol törvény, mely 1700-ban lépett életbe. Az elhunyt király holtteste mindaddig így marad eltemetlenül, míg az utódja meghal. Csak akkor temetik el nagy pompával, hogy a márványszialon átadja helyét utódja holttestének.

— **Uj korszak.**

Az apróhirdetésekre új korszak köszöniött be a bélyegdíj eltörlésével s most már igazán a legolcsóbb ügynök és helyszerző az apróhirdetési rovat, csak az a kérdés, hogy melyik lapban hirdessünk. Hirdessünk mindig régi, olvasott és elterjedt lapban, mert itt minden apróhirdetés eredménnyel jár; ilyen lap a „Budapest“ mely már 1/4 század óta fennál, a gazdák, iparosok, kereskedők, szóval a nagyközönség kedvelt olvasott lapja. Kinek eladó háza, telke, üzlete, butora van, vagy ilyeneket megvételre keres, kinek munkásra, segédre vagy eselédre szüksége van, vagy bármiféle alkalmazottat keres, forduljon csak a „Budapest“ apróhirdetési rovatához, hol minden szó csak 3 fillér s az eredmény biztos. A „Budapest“ kiadóhivatala Budapest, IV. Sarkan-tus-utca 3.

— **Kárpótlás.**

A párisi kiállításba mindenki vágyodik elutazni, de nincs mindenki azon kellemes helyzetben, hogy el is mehessen. Így igen sok elesik a tervezet élvezettől. Már pedig a ki károsodik, az kárpótlást joggal igényelhet. Azért azon apák és férjek, kik feleségüket, leányaikat Párisba el nem vihették, azon erkölcsi kényszer alatt állanak, hogy az elmaradt élvezetért más, még nagyobb örömet szerezzenek családtagjaiknak. Ezt legkönnyebben elérhetik, ha egy negyed-évre 3 koronáért előfizetnek a legrégebb és legnépszerűbb szépirodalmi képes hetilapra: a „Képes Családi Lapok“-ra, melynek számaiban Jókai Mór-tól kezdve hazánk valamennyi kitűnő írója állandóan írnak szebbnél szebb dolgozatokat. A „Képes Családi Lapok“-ból kívánatra mutatványszámot is küld a kiadóhivatal; Budapest, VI., Ó-utca 12. sz.

Humor.

Roppant öntelten sétált egy ujonnan kinevezett angol hadnagy az aszfalton, midőn elébe került egy öreg roskadozó, borostás képű hadfi, kinek a blúza kigombolva lógott mellény nélküli mellén.

— Mi az öreg? szólítja meg a hadnagy — vigyázz, tisztelegj! — vezényelt nagy fölénnyel.

A kis öreg katona hűségesen csinálta úgy a hogy a hadnagy kívánta.

— Micsoda öreg katona maga, hogy még tisztelegni se tud a fölyebb valója előtt? Kérdi a hadnagy.

— Alássan jelentem a hadnagy urnak, én vagyok a hadtest parancsnok különben pedig tábornok, És ezt nagy tisztesség tudóan jelentette az öreg.

A hadnagy majd hanyatt vágódott, de azért még is volt benne annyi önmegtagadás, hogy bocsánatot kért a kis öreg pruttya katonától.

CSARNOK.**Áldozat.**R. J. után **Bence László.**

Téglás Péter vasuti ör boldogan élt családjával. Kicsiny volt ugyan a családja, de azért a boldogsághoz nem hiányzott semmi sem. Ha feleségére és négy éves kis fiára tekintett, nem cserélt volna királyokkal.

De nem is csoda. Téglás Mártánál hivebb, odaadóbb feleséget képzelni nem lehetett, a kis Péterke, a házaspár gyermeke, pedig a legaranyosabb gyermek volt az egész világon.

De büszke is volt rá az apja. Ugy eljátszott, elbeszélgetett vele, akár csak egy felnőttel. Nem is lehetett tán jobb pajtásokot találni, mint Téglást és az ő kis Petikéjét.

Most is ott játszik vele, a napsugaras mezőn. A kicsike virágokat szed, lepke után futkos és az apának nincs nagyobb öröme mintha a fiu eltalálja egy virág nevét. Sosem nevet oly jóízűt, mint mikor a kis Petike a rózsát ibolyának mondja.

Ott heverésznek már egy órája a füben és az apa mulat Peti bolondságain, Peti meg azon mulat, mint nevetgél az apja.

Aztán lassanként tovább mennek. Végre a vasuti sinekhez érnek.

A vasuti sinekhez! Kitűnő eszméje támad a vasuti örnek. Mivel most úgyse jön jó ideig vonat és az ő Petikéje olyan jól tudja a vonatot utánozni, majd játszanak vasutat.

A kis ember olyan eredeti komikummal fut végig a sínpáron, miközben órácskát felfujja és folyton ezt kiáltja. Csitta, csitta, csitta!

— Mint az igazi gőzös így kiált az elragadt apa és viszi a gyereket az anyjához hadd lássa ő is ezt. (És a gyerek produkálja magát az anya előtt is.)

Boldogan tekintenek egymásra férj és feleség. Egyszerre csak robogva jön a vonat, az igazi vonat.

Az apja megkapja Peti kezét, de az kiszabadítja magát és előbbi diadalától megittasulva, „csitta, csitta“ kiáltásokkal a vonat felé fut.

Apa és anya iszonyút sikoltanak, a sinek felé futnak, és az elrobogott gyorsvonat megett alaktalan hustömeget látnak, vértócsát, bőrfosz-lányt és eltörött csontdarabokat.

Téglás egy pillanatig rábámul gyermeke maradványaira. Agyveleje mintha megállt volna. A szeme olyan esendes és buta.

De nem! Most magához tér, szeme vadul tekint. Beront a házba és felkap egy pisztolyt.

Felesége utána. Ráveti magát és dulakodni kezdenek.

Iszonyatos harc egy pisztolyért!

Ekkor az asszony megszólal. Rikácsolva kiáltva.

— Halljad! Péter, Péter! Ne öld meg magad!

A Peti nem a te gyereked! Megcsaltalak! Bocsáss meg!

A vasuti ör elejti a revolvért. Kifut a konyhába. Felkap egy nagy konyhakést és ráveti magát az asszonyra.

Mikor egy félóra mulva a feleség testvére karja közt haldoklott, így szólt hozzá:

... Majd hat hónap mulva, ha fájdalma már kissé csittult, mondd meg neki, hogy Peti az ő gyereke volt és a vallomásomat csak azért tettem, hogy meg ne ölje magát. De csak hat hónap mulva!.. Érted?.. Hamarabb ne!..

HIRDETÉSEK.**Törlesztéses kölcsönök**

földbirtokokra I. helyre
5³/₄% évi anuitásra 43¹/₂ évre
készpénzben az ingatlan ²/₃
értéke erejéig, — II. helyre
6% kamatra törlesztés nélkül.

Városi bérházakra az
érték ¹/₃ erejéig törlesztéses
kölcsönök csak I. helyre
hason feltételek mellett engedélyeztetnek.

Felvilágosítással szolgál
díjtalanul —3

Gerő Albert

Bpest, VII. Nefejejs-utca 8.

Van szerencsém Abony város n. é. közönsége szives tudomására hozni, hogy

„PHÖNIX“

BIZTOSÍTÓ-TÁRSASÁG ÜGYNÖKSÉGÉT elfogadtam, mely társaság **élet, baleset, leánykiházasítás, tűz, jég és általános biztosítást** minden eléghető tárgyakra a legolcsóbb áron eszközöl.

Biztosítások a nyomdában elfogadtatnak.

Bővebb felvilágosítással bárkinek szolgálom.

Kiváló tisztelettel

Szerdahelyi János.